

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 6198

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har d. 10. juni 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 1262 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
265830

Spørgsmål nr. 1262:

Dato
17-08-2020

”Hvad har ministeriet fortaget sig i forhold til manglende økonomisk hjælp til personer med for lavt blodsukker, der er livstruende, og som ikke har diabetes, siden svar på Spørgsmål S 1200, 2014-15, 1. saml.?”

<https://www.ft.dk/samling/20141/spoergsmaal/s1200/svar/1251822/1529230.pdf>”

Svar:

Som det fremgår af svaret på spørgsmål S 1200 af den 13. maj 2015, er der ikke noget i serviceloven, der er til hinder for, at en borger med en anden blodsukkersygdom end diabetes får støtte til hjælpemidler til brug ved måling af blodsukker.

Vurderingen af om der kan ydes støtte til hjælpemidler til en borger med en anden blodsukkersygdom end diabetes, foretages ud fra en vurdering af, om borgeren opfylder betingelserne for at modtage støtte efter servicelovens § 112.

Ligesom for de øvrige bestemmelser i serviceloven er kommunen forpligtet til at foretage en konkret og individuel vurdering af borgerens behov for hjælp og støtte. For hjælpemidler gælder, at det er en betingelse, at hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne, i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller er nødvendigt for, at den pågældende kan udøve et erhverv.

Da serviceloven er subsidiær til anden lovgivning, er det en betingelse for støtte efter bestemmelsen om hjælpemidler, at hjælpemidlet ikke kan bevilges efter anden lovgivning, herunder som behandlingsredskab efter sundhedslovgivningen.

Hvorvidt der i en konkret situation vil være tale om, at et blodsuktermåleapparat mv. skal anses som et behandlingsredskab eller som et hjælpemiddel, afhænger af den sammenhæng, som det indgår i og de behov, som det skal afhjælpe.

Til brug for besvarelsen er der derfor i forhold til blodsuktermåleapparater mv. som behandlingsredskaber indhentet en udtalelse fra Sundheds- og Ældreministeriet, som har oplyst følgende:

”Regionsrådet har efter sundhedslovens § 74 ansvaret for at varetage sygehusvæsenets opgaver. Et integreret led i en sygehusbehandling er at forsyne patienter med de redskaber m.v., som er en naturlig og nærliggende del af behandlingsindsatsen i de tilfælde, hvor der er behov herfor. Hvis et redskab eller apparat anvendes for at opnå yderligere forbedring af behandlingsresultatet eller for at forhindre forringelse af behand-

lingsresultatet, er det at anse som et behandlingsredskab, hvortil regionen har leverings- og betalingsansvaret. Det fremgår også af det gældende afgrænsnings-cirkulære på området (cirkulære nr. 9079 af 22. februar 2013 om afgrænsning af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet).

Behandlingsredskaber kan udleveres til både midlertidigt og permanent brug. At en patient eventuelt har behov for et givent redskab i en længere periode – eller resten af livet – medfører derfor ikke, at der per definition er tale om et hjælpemiddel, hvortil hjælpen alene kan ydes af kommunen efter servicelovens regler.”

På den baggrund er jeg af den opfattelse, at lovgivningen allerede i dag sikrer, at mennesker med en anden blodsukkersygdom end diabetes, som har behov for hjælpemidler eller behandlingsredskaber, kan få disse. Jeg ser derfor ikke på dette område et behov for at ændre på lovgivningen omkring hjælpemidler.

Med venlig hilsen
Astrid Krag